

FREMTIDEN...FAKTA OM FREMTIDEN...FAKTA OM

Dette berører alle! Vil du gerne vide, hvad der vil ske i fremtiden? Så læs artiklen færdig og udfyld kuponen!

FREMTIDEN UDEN ILLUSIONER

I de seneste år har verden været vidne til den ene ødelæggelse efter den anden. Den ene tørkesituation, oversvømmelse, cyklon og jordskælv har fulgt den anden. Tusindvis har mistet deres liv ved ulykker på land, i havet og i luften, medens flere millioner sulter ihjel. Mange nationer er gået bankerot og kan ikke betale deres gæld. Krige, nationale opgør, overbefolkning og fortsat ødelæggelse af naturen tvinger menneskeheden til at se ind i en faretruende fremtid.

Om mange af disse begivenheder er der klart profeteret i Bibelen (Matt. 24,4-31; Luk. 21,25-28; Åb. 6,12-17; 16; 17; 18). **Gud har altid advaret verden for en kommende dom. Disse domme er resultatet af menneskenes ugudelighed.** (Es. 24,5-20; 46,9-10; Amos 3,7; Åb. 1,1).

LÆRDOMME FRA FORTIDEN

For eksempel fortalte Gud Noa om den kommende **syndflod**. Han fortalte Abraham og Lot om den fremtidige **ødelæggelse af Sodoma og Gomorra**, og han fortalte Moses om **plagerne i Ægypten**.

Disse begivenheder blev skrevet ned som en advarsel til os i dag, for at hjælpe os til klart at forstå, at alle Bibelens profetier på forbavsende måde er gået og går i opfyldelse eller vil opfyldes i fremtiden. (1 Kor. 10,6-12; 2 Pet. 2,5-9; Heb. 4,11).

Derfor finder vi Guds indtrængende advarselsbudskab til os, den sidste generation fremstillet ved

DE TRE ENGLER BUDSKABER.

Disse budskaber finder vi i Åbenbaringens bog kapitel 14, skrevet af Johannes. Dette er det sidste kald, som Gud giver til menneskeheden før Jesu Kristi andet komme som konge og dommer. Det indeholder den alvorligste advarsel, vi finder i skriften om den kommende dom.

1. „Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og kildevældene.“
2. **Faldet, faldet er det store Babylon, som har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts harmes vin.**
3. **Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin, som er skænket ublandt i hans vredes bæger; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles og for Lammets øjne. Og røgen fra deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ikke hvile hverken dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, der tager dets navn som mærke.“** Åbenbaring 14,6-11.

Denne advarsel har livsvigtig betydning for hver eneste person! Men hvordan kan vi undgå at tilbede **dyret** og **dets billede** eller tage **dets mærke**, hvis vi ikke ved, hvad disse betyder? Manglende kendskab på dette område vil få alvorlige konsekvenser. „**Mit folk skal gå til grunde, fordi det er uden kundskab.**“ (Hoseas 4,6, sammenlign med Es. 29,13-14). Gud har imidlertid lovet de retskafne forståelse (Ordsp. 2,1-7; Dan. 12,4,10; Matt. 7,7-8).

„Så sandt jeg lever, lyder det fra den Herre Herren: **Jeg har ikke lyst til den gudløse død, men til at han omvender sig fra sin vej, at han må leve! Vend om, vend om fra eders onde veje! Hvorfor vil I dø, Israels hus?**“ Ez. 33,11 (sammenlign 2 Pet. 3,10-11; Mal. 4,1-3).

Hvad er betydningen af dyret med det specielle mærke?

Før vi studerer dyret selv, må vi forstå baggrunden og den historiske udvikling, der går forud for dyret. Det bedste sted at begynde er i Daniels bog, som på enestående måde beskæftiger sig med historien fra det sjette århundrede før Kristus og ned til vor tid.

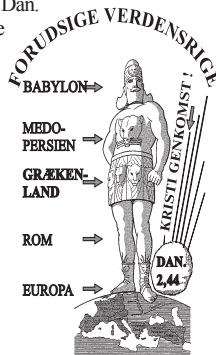
Betydningen af symbolerne i de bibelske profetier er ikke blevet overladt til menneskers gætterier.

Profetier er historie skrevet på forhånd. Bibelen selv giver os nøglen til at forstå dem. (2 Pet. 1,20).

I Dan. 2,27-45 symboliserer en statues legemsdele den nøjagtige rækkefølge af verdensrigerne, fra Babylon og indtil Europa i dag. På slående måde bliver parallel med Dan. 2 i Dan. 7 disse enkelte verdensriger og deres specielle kendetegn som **‘dyr’** fremstillet. „Disse fire store dyr betyder, at fire konger ... Det fjerde dyr betyder, at et fjerde rige skal fremstå på jorden ...“ (Dan. 7,17,23).

I Dan. 7,3 står der: „Og fire store dyr steg op af havet.“ **‘Havet’** eller **‘vand’** repræsenterer i profetien „folk, folkemængder, nationer og tunger“. Åb. 17,15 (sammenlign med Es. 8,7).

LØVEN

„Det første dyr så ud som en løve...“ Dan. 7,4 (sammenlign med Dan. 2,37-38). Dette refererer til det **Babyloniske verdensrige** (608-538 f.Kr.), som regerede suverænt på Daniels tid. I Pergamon Museet i Berlin kan man stadig beundre den vingede løve som et historisk vidne fra den tid.

BJØRNE

„Og se, et andet dyr; det næste i rækken, så ud som en bjørn; det rejstes op på den ene side og havde tre ribben i gabet mellem tænderne, og der blev sagt til det: **‘Kom æd meget kød.’**“ Dan. 7,5. Dette dyr har den samme betydning som brystet og armene af sølv i Dan. 2,32,39. Det repræsenterer riget **Medo-Persien**, som overtog det Babyloniske rige (538-331 f.Kr.). Det var et dobbelt monarki, hvor Mederne regerede først, og senere Perserne. De to arme på billedstøtten og bjørnen, der rejser sig op på siden understreger dette aspekt i profetien. Den ene part ville være stærkere end den anden. De tre ribben repræsenterer nationerne: Babylon, Lydien og Ægypten, der blev overvundet af Medo-Persien.

LEOPARDEN

„Så skuede jeg videre, og se, endnu et dyr; det så ud som en panter og havde fire fuglevinger på ryggen og fire hoveder, og magt blev det givet.“ Dan. 7,6. Dette dyr finder vi omtalt i Dan. 2,32,39. Det var under Alexander den Stores regering af det **græske rige** (331-168 f.Kr.), at perserne blev drevet ud. Da han døde, blev hans

kongedømme delt i fire dele, som symboliseres ved de fire hoveder (Makedonien, Thrakien, Syrien og Ægypten).

DET FJERDE DYR

„Og videre skuede jeg i nattesynerne, og se, der var et fjerde dyr, frygteligt, skrækeligt og umådelig stærkt; det havde store jerntænder, åd og knuste, og hvad der levnedes, trampede det ned med fødderne. Det var forskelligt fra alle de tidligere dyr og havde ti horn.“ Dan. 7,7. Igen finder vi dette dyr i Dan. 2,33,40,41. Det fjerde rige, der fulgte efter det græske rige, var det **kejserriget Rom** (168 f.Kr.-

476 e.Kr.). Det var så forskelligt fra alle de andre dyr, Daniel havde set i synet, at han ikke kunne beskrive det. De **‘ti horn’** i Dan. 7,24 „repræsenterer ti konger, der skal fremstå ud af dette kongedømme“. Det er et historisk faktum, at det romerske rige faldt i **476 e.Kr.** og i dets sted fremstod de ti nye kongedømmer, de ti germanske stammer, som idag udgør Europas lande. Parallelt til Dan. 7,7 finder vi i Dan. 2,42-44, at disse var symboliseret ved tær. Disse var følgende stammer: 1. almanerne (Tyskland), 2. frankerne (Frankrig), 3. angelsakserne (Storbritannien), 4. burgunderne (Schweiz), 5. vestgoterne (Spanien), 6. sueverne (Portugal), 7. lombarderne (Italien); 8. **herulerne**, 9. **vandalerne**, 10. **østgoterne**.

DET LILLE HORN

„Jeg lagde nøje mærke til hornene og se, et andet horn, som var lille, skød frem imellem dem, og tre af de tidligere horn oprykkedes for at skaffe det plads; og se, dette horn havde øjne som et menneske og en mund, der talte store ord.“ Dan. 7,8.

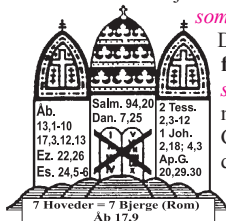

De forskellige identifikationer af det lille horn:

1. Det kom op „imellem“ de ti horn (kongedømmer), og **tre** af de første horn blev rykket op under dets kamp for magt.
2. I Dan. 7,24 står der, at det lille horn skal opstå **efter** de ti horn. Der er kun en magt i historien, som dette passer på. I Rom, i selve kernen af det brudte rige fremstod pavedømmet efter **476 e.Kr.**, den katolske kirke styret af én mand. I dets kamp for magt blev **tre** af de germanske stammer (**herulerne, vandalerne og østgoterne**) „oprykkedes“. Ved en befaling fra den østromerske kejser Justinian (Codex Justinianus) blev den romerske biskop indsat som alle kristne kirkers hoved i **533 e.Kr.**. Da den sidste af de tre arianske stammer (østgoterne) nægtede at anerkende denne befaling, blev de tilintetgjort og jaget ud af Rom af den kejserlige general Belisarius i **538 e.Kr.** Det var også på dette tidspunkt, at det pavelige Rom fuldt ud etablerede sin politiske magt, som det skulle bevare i en periode, **som var forudsagt i profetierne** (se forklaring senere).
3. I Dan. 7,25 står der, at han vil „**mishandle den Højstes hellige**“. Dette refererer til den store forfølgelse af de kristne. Ingen historielæser vil nægte, at dette også fandt sin opfyldelse i pavedømmet. Den forfærdelige forfølgelse i den mørke middelalder (bål, kættere som blev brændt og korstog) er vel kendt og har sandelig farvet historiens sider sorte.

4. Videre står der: „han skal sætte sig for at ændre tider og lov...“ Pavemagten har faktisk ændret Guds lov, de ti bud: Den har fjernet det andet bud fra katekismen, som forbyrder tilbedelse af billeder.

Den har også forandret det fjerde bud, helligholdelse af sabbaten (det eneste bud, der har med „tid“ at gøre), ved at flytte Guds hviledag fra den syvende dag til den første dag i ugen. (sammenlign med 2 Tess. 2,3-4; Salm. 94,20).

Han har forandret „tiden“ til tilbedelse. En falsk dag til tilbedelse blev indstiftet. I stedet for den oprindelige, uforanderlige syvende dags sabbat (se 2 Mos. 20,8-11; 31,13.16.17; Ez. 20,12; Es. 56,2.3.6.7; Salm. 89,35; Heb. 4,1-11; Jak. 2,10), den 7. dag, som blev holdt af Kristus og apostlene (Luk. 4,16; Matt. 24,20; Ap.G. 13,42; Heb. 4,10-11) blev den første dag i ugen (den hedenske soldag) indført. Gud havde aldrig sagt, at denne dag skulle holdes hellig. Han havde tvært imod advaret sit folk mod at acceptere denne dag til tilbedelse (Åb. 14,9-11; 16,2; 19,20; se Ez. 8,16-18).

5. „Og der blev givet det mund til at tale store ord og bespottelser ... Og det åbnede sin mund til bespottelse mod Gud, til at spotte hans navn og hans bolig og dem, som bor i Himmelen.“ Åb. 13,5-6 (sammenlign med Dan. 7,8.25; 8,25; 2 Tess. 2,3-4). Hvordan definerer Bibelen gudsbespottelse? Under et komplot imod Jesus blev han beskyldt for gudsbespottelse „...fordi du, som er et menneske, gør dig selv til Gud“. Joh. 10,33. En anden form for gudsbespottelse finder vi i Luk. 5,21: „Hvem er den mand, som taler gudsbespotteligt? Hvem andre end Gud alene kan forlade synder?“ Begge former for gudsbespottelse passer på pavedømmet. („På denne jord træder vi i stedet for den almægtige Gud.“ Encyc. Pave Leo XIII, 20. juni 1894). Paven bliver ofte kaldt for „Hellige Fader“, selv om Jesus forbød os at tiltale noget menneske sådan (Matt. 23,9). Det er forbeholdt Faderen i himlen (Joh. 17,11).

6. I Dan. 7,25; 12,7 og Åb. 12,14 er endog perioden for pavedømmets herredømme blevet forudsagt som tre og en halv tid, i Åb. 11,2 og 13,5 som 42 måneder, og i Åb. 11,3 og 12,6 som 1260 dage.

Den bibelske målestok for profetiske tidsperioder, som sætter én dag lig med ét år (Ez. 4,6; og 4 Mos. 14,34), gør det klart, at i alle disse henvisninger henvises der til den samme tidsperiode på 1260 år. En „tid“ efter deres forståelse var ét år. I disse dage regnede de i månear, som var 360 dage på et år. En måned var på 30 dage (se perioden for syndfloden i 1 Mos. 7,11.24; 8,4 - her er der 150 dage på fem måneder). I overensstemmelse hermed finder vi, at 3½ tid (3½ år) ganget med 12 måneder giver 42 måneder, og 42 måneder ganget med 30 dage giver 1260 dage, eller 1260 virkelige år i historien.

Vi finder, at denne profetiske tidsperiode faktisk gik i opfyldelse i pavedømmets historie. Den endelige udslettelse af det østgotiske rige omkring 538 e.Kr., (som var den sidste magt eller det sidste „horn“, der modstod Rom), er generelt anerkendt som begyndelsen på pavedømmets politiske dominerende position. Når vi tæller 1260 år frem fra denne historiske periode, kommer vi til 1798 e.Kr. Dette år blev pave Pius VI taget til fange under ledelse af den franske general Berthier. Pave Pius VI døde i fangenskab. Følgende forudsigtelse var gået i opfyldelse: „Hvis nogen vil bringe andre i fangenskab, han kommer selv i fangenskab.“ Åb. 13,10 (konkordans NT). Siden den tid og til dags dato har pavedømmet ikke haft så klart et overherredømme og så stor indflydelse. En demokratisk statsforfatning blev etableret, og Rom blev en republik. Pavedømmets politiske magt fra Rom fik en ende - nøjagtig efter 1260 år, som profetien havde forudsagt.

I Åb. 13, 1-10 er historien om pavedømmets magt kort beskrevet. Det fremstod fra det hedenske Rom og regerede i 1260 år og blev til slut dødeligt såret.

7. I Åb. 13,3 står der: „Og jeg så, at et af dets hoveder var som såret til døden, men dets dødshug blev lægt. Og hele jorderig fulgte undrende efter dyret.“ Dette viser klart, at denne magt vil eksistere, indtil Kristus kommer igen (Sammenlign med Dan. 7,21-22).

8. I perioden af det dødelige sår og genvindingen af dets magt kommer et andet dyr til syne:

„Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn ligesom et lam, men talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødshug blev lægt.“ Åb. 13,11-12.

Hvilken magt er det der beskrives?

Symbolerne:

1. Stiger op af jorden (Åb. 13,11).
2. Fremstår på det tidspunkt, hvor dyret fra havet falder. (1798 e.Kr., Åb. 13,1.3.10)
3. Har to horn som et lam (Åb. 13,11).

Betydningen:

1. Fremstår på et nyt eller næsten ubeboet land.
2. Bliver til en nation omkring den tid, hvor pavedømmet falder (1763-1800).
3. To Kristus lignende principper giver det styrke (borgerlig og religiøs frihed).
4. Ikke et monarki, men en form for republik.
5. Bliver den stærkste verdens-magt.

Kun én magt i historien opfylder disse fem profetiske specifikationer, nemlig Amerikas forenede stater, som blev forenet i årene 1763-1800. Vi ser fra Åb. 13,11-18, at det begyndte med en ydmyg natur, men det vil vokse til at blive en dominerende verdensmagt ved verdens ende. Det er blevet forudsagt, at Amerika vil lave et „billede af dyret“ som vil tvinge menneskeheden til at „tilbede“ dyret, hvis dødshug blev lægt. Dette billede er en nøjagtig kopi af, hvad pavedømmet var gennem de 1260 år, hvor det regerede. Denne beskrevne form for tilbedelse viser klart, at det refererer til en religiøs-politisk magt.

I Dan. 3,5.10.14.18.28 er det klart fortalt at religiøs ærbødighed for menneskelige billeder og magt symboler er lig med afgudsdyrkelse og overtrædelse af det andet bud (2 Mos. 20,4-6). Søndagstilbedelse er et tegn på magt, et tegn på pavedømmets autoritet til at erstatte Guds lov med deres egne love (se nedenfor under katolsk autoritet fra deres egne kilder!) Profetien åbenbarer, at Amerika vil gennemtvunge søndagstilbedelse („dyrets mærke“) ved at fremstille et „billede“. Dette billede er intet andet end den frafaldne protestantisme, en økumenisk forening af kirkerne, som vil forene sig med regeringen, for at gennemtvunge religiøse love. Hele verden vil adlyde loven om søndagshelligholdelse. (Se bogen „Den kommende krise“). Det er pavedømmets stolthed, at de tror, at de kan ændre de ti bud, Guds lov. Det vil blive det afgørende spørgsmål i fremtiden, et spørgsmål om liv og død (Åb. 13,14-15): at adlyde Gud, eller menneskers bud (Mal. 4,1-2; Åb. 16,2).

Læg mærke til at på dette tidspunkt vil Amerika gøre „store tegn, så det endog får ild til at falde fra himmelen ned på jorden for menneskenes øjne.“ (Tænk på atombomben i 1945 over Hiroshima, luftkrigen over Irak, eller stigningen af falske vækkelser i den karismatiske bevægelse, som begyndte i Amerika). „Og det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre for dyrets øjne, (sammenlign med Matt. 24,24) og det opfordrer dem, der bor på jorden, til at lave et billede af dyret, (pavedømmet) der fik sverdhugget, men atter kom til live.“ Åb. 13,13-14.

Pavedømmet hævder, at forandringen af sabbaten til den første dag i ugen, var dets gerning og er „mærket“ på dets autoritet i religiøse gøremål. (Sammenlign med Dan. 7,25): „Søndagen er en katolsk indstiftelse, og dens krav på hellighed kan kun forsvares på grundlag af katolsk autoritet.

Intet sted i den hellige skrift finder vi en tekst, som retfærdiggør forandringen af tilbedelse, fra den ugentlige bibelske gudstjeneste til den første dag i ugen.“ (Catholic Press, Sidney, 25. august 1900).

„Vi holder søndag i stedet for lørdag, fordi den katolske kirke, på kirkemødet i Laodikea i år 364 e.Kr. ændrede helligdagen fra lørdag til søndag.“ („The Converters Catechism of Catholic Doctrine“ af P. Geiermann, et værk som modtog den Apostolske velsignelse af pave Pius X den 25. januar 1910).

„Det var en glæde for Guds kirke at man forandrede helligholdelsen af sabbaten til søndag.“ (The Published Roman Catechism, side 247 efter beslutningen ved Tridentinerkonciliet under ordre fra pave Pius V.)

„Den syvende dags sabbat blev holdt af Kristus og apostlene og blev helligholdt af de første kristne og anerkendt som sabbat indtil afskaffelsen ved Laodikeakonciliet. Dette koncilium afgjorde først spørgsmålet om Herrens dag og forbød derefter helligholdelse af den syvende dags sabbat ved en bandlysnings.“ (William Prynne, en berømt engelsk teolog, fra hans arbejde „Dissertation on Lord's Day“, side 32).

„Sabbaten, der er den bedst kendte dag fra loven, blev forandret til Herrens dag. Denne er ikke ophørt på grund af instruktioner fra Kristus, (for han siger selv, jeg er ikke kommet for at nedbryde loven, men for at fuldbyrde den) men på grund af kirkens autoritet er den blevet forandret.“ (Erkebiskop af Rheggio, prædiken fra den 18. jan. 1562, Mansi XXIII, side 526).

„Det var den hellige katolske kirke, som forandrede hviledagen fra lørdag til søndag, den første dag i ugen ... Hvilken kirke tilbeder hele den civiliserede verden? Protestanterne hævder at have stor ærbødighed for Bibelen, og alligevel anerkender de den katolske kirkes autoritet ved at helligholde søndagen. Bibelen siger: 'Husk sabbatsdagen og hold den hellig', men den katolske kirke siger: 'Nej, hold den første dag i ugen hellig!' - og hele verden adlyder den!“ (Pater Enright den 15. dec. 1889).

„Spørgsmål: Hvordan kan du bevise, at kirken har magt til at indstifte helligdage? Svar: Ved den kendsgerning at den har forandret hviledagen til søndag, hvilket protestanterne billiger. Derved modsiger protestanterne sig selv, når de strengt holder søndagen men unnlader at fejre de fleste af de andre festdage, som er påbudt af den samme kirke.“ (Fra „Abridgement of Christian Doctrine“ af H. Tuberville, Donay-Kolleg, 1649, side 58).

„Naturligvis gør den katolske kirke krav på, at ændringen [fra sabbat til søndag] er foretaget af dem... Og denne handling er et mærke på deres kirkelige autoritet i religiøse sager.“ (H.F. Thomas, kardinal Gibbons' kansler, 2. oktober 1895).

9. I Åb. 13,18 finder vi et andet tegn, dyrets tal: „Lad den, der har forstand, udregne dyrets tal; thi det er et menneskes tal, og dets tal er 666.“

En af pavens officielle titler er „Vicarius Filii Dei“, som oversat betyder, „Guds Søns Stedfortræder“. Som svar på læseres spørgsmål, siger den katolske avis „Our Sunday Visitors“ af 18. april 1915: „De ingraverede bogstaver på pavens Mitra (bedre: Tiara) er følgende: 'Vicarius Filii Dei'“. Denne betegnelse (som i sig selv er

V	*	5
I	C	100
A	R	0
R	O	0
I	U	1
S		5
F		0
I		1
L		50
I		1
D		500
E		0
I		1
		666

*På Latinsk har U og V den samme numeriske værdi.

gudsbespottelse, fordi den sætter sig selv højere end Helligånden (Joh. 16,12-15; 14,26; Rom. 8,26), som er den sande repræsentant for Kristus på jorden) er dyrets navn (vers 17). Ifølge informationen i vers 17 og 18 finder vi tallet på dets navn, 666. Eftersom bogstaverne på latin har forskellige værdier, behøver vi kun at lægge dem sammen. Dette er profetien, som udpeger ANTIKRIST. (Sammenlign med 2 Tess. 2,3-12; 1 Joh. 4,3; 2 Joh. 7; Rom. 8,3). Det græske ord „Antikrist“ betyder en „som sætter sig selv i Herrens Salvets sted, (fra anti - i stedet for, og crio - salvede)“ (konkordans NT, side 371).

Med andre ord, ANTIKRIST er en påstået repræsentant for Kristus - nøjagtig hvad paven hævder at være! Hvis paven skulle introducere sig selv på det ny testaments sprog, skulle han sige: „Jeg er Antikrist!“

Efter sin himmelfart er Jesus Kristus den eneste sande ypperstepræst i den himmelske helligdom, „en ypperstepræst ... som tjener ved helligdommen, det sande tabernakel, som Herren selv og ikke et menneske har rejst.“ Sammenlign Heb. 8,1-2. Her tilvejebringer Jesus dagligt vejen til hans faders nådetrone for os, ved sit blod (Joh. 14,6.13.14; Rom. 8,34). Vi kan til enhver tid komme frem for ham ved bøn uden menneskelig mellemkomst, alene ved tro og tillid til Kristi forsonende blod (Heb. 4,14-5,10; 7,25; Matt. 6,6-15). Læren om endnu en mellemmand, det være et menneske eller „døde helgener“, repræsenterer „dyrets bespottelse“ mod Gud og „hans tabernakel“, som findes til forsoning i himmelen, ifølge Åb. 13,6. (Sammenlign med Dan. 8,11-14 og 12,11 - her er dette forhold beskrevet som „overtrædelse mod helligdommen“ eller som „ødelæggelsens vederstyggelighed“).

DYRETS MÆRKE

Det er ikke et synligt tegn som bliver påtvunget ethvert menneske mod hans vilje. Hvis du ikke kunne nægte at modtage mærket, så ville Guds advarsel om ikke at acceptere det være meningsløs. De, der nægter at modtage **dyrets mærke** (tegnet på autoritet eller tilknytning), er beskrevet som: „...dem, der holder fast ved Guds bud og Jesu tro“. Åb. 14,12. Det er dem, som har modtaget Guds segl (Åb. 7,3.4; 14,1), og de har sejret over dyrets mærke (Åb. 15,2; sammenlign med Dan. 3). Dyrets mærke inkluderer overtrædelse af Guds bud (sammenlign Jak. 2,10), fordi Guds segl, hans tegn på autoritet, befinder sig i de ti bud (se nedenfor).

Dyrets mærke vil blive modtaget på panden eller på hånden (se Åb. 13,16; 14,9). Panden symboliserer opmærksomhed (tro, viden). Hånden symboliserer menneskets gerninger (overholdelse eller overtrædelse af de ti bud). Dette er også vist i 5 Mos. 11,8.18 (sammenlign med 5 Mos. 13,1-6) hvor der tales om at holde *alle* de ti bud.

Det fjerde bud er tegnet på Guds autoritet. Enhver, der forstår kravene og indstiftelsen af det fjerde bud og alligevel fornægter det og i stedet ærer, hvad Rom har indstiftet som dets tegn på autoritet, accepterer derved tegnet på tilknytning til Rom, dyrets mærke. Ikke før søndagsloven er sat i kraft - når mennesker vil komme til at vælge mellem Guds bud og menneskers bud - vil de som fortsætter i overtrædelse, modtage dyrets mærke. For den ærlige søndagsholder lyder følgende: „*Vel har Gud båret over med uvidenhedens tider, men nu sender han mennesker det budskab, at de alle og alle vegne skal omvende sig.*“ (Ap.G. 17,30).

GUDS SEGL

Et tegn eller segl i Bibelen har den samme betydning (Rom. 4,11).

Et officielt segl må vise tre ting:

1. Navnet på lovgiveren - f.eks. Margrethe II.
2. Hans officielle stilling - f.eks. dronning.
3. Territorium - f.eks. kongeriget Danmark.

Guds segl, hans evige pagtstegn hænger sammen med hans lov og findes i det fjerde bud (2 Mos. 20,8-11): „*Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvind, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han, derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.*“ (Sammenlign med 1 Mos. 31,13.17.18).

Selvom alle budene er lige vigtige i Guds øjne (Jak. 2,10), finder vi kun Guds segls mærke i det fjerde bud:

1. Guds navn: „*Herren din Gud.*“
2. Titlen: „*Skaber.*“
3. Territorium: „*Himlen og jorden, havet og alt hvad der er i dem.*“

Bibelen taler om sabbaten som Guds evige segl: „*Fremfor alt skal i holde mine sabbater, thi sabbaten er et (evigt) tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder.*“ 2 Mos. 31,13 (sammenlign med vers 16 og 17; Ez. 20,12.20).

Jesus siger: „*Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven eller profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme. Thi sandelig siger jeg eder: for himmelen og jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav eller en tådel af loven forgå - for det er sket alt sammen.*“ Matt. 5,17.18.

Der var en, der kom til Jesus og spurgte ham: „*Mester! hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?*“ Jesus svarede: *vil du gå ind til livet, så hold budene... Du må ikke slå ihjel: du må ikke bedrive hor; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd...*“ Matt. 19,16-19.

Den syvende dags sabbat er en integreret del af Guds lov, en ugentlig påmindelse om at Jesus er vores skaber og frelser.

„*I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud... Alt er blevet til ved det... Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os... fuld af nåde og sandhed.*“ (Joh. 1,1-3.14).

Ligesom den lovede hvile til Israelitterne ved indgangen til Kanaans land, er sabbaten en påmindelse om den lovede „sabbats hvile“ ved indgangen til det lovede himmelske Kanaan (2 Pet. 3,13; Heb. 11,10.39.40; Åb. 21,2). Lige siden menneskets fald i Edens have har menneskene vandret **6000** år i „menneskehistoriens ørken“ (Heb. 3,10-19; 4,1-11; sammenlign med 5 Mos. 4,1-2; 1 Kor. 10,11-13). Ved afslutningen af denne vandring, når Jesus kommer igen, vil de få del i den lovede „sabbats hvile“.

Hvis man gør sig den ulejliged at lægge tidsrummene sammen for hver eneste nævnte generation, som er nedskrevet i Bibelen, begyndende med Adam, vil man, når man når til Kristi tid, ende med omtrent **4000** år. (Se verdenshistorie atlasset, 1990 af K.Thienemanns Press, Stuttgart-Vienna). Heraf ser vi klart, **at vi er ved afslutningen af det 6. årtusind** af menneskehedens historie, som Gud har forudsagt den. Angående Kristi genkomst, siger Bibelen: „*...én dag er for Herren som tusinde år, og tusinde år som én dag.*“ (2 Pet. 3,8).

Indser du nu: „*...at han er nær for døren*“? (Matt. 24,33).

I det nye testamente bliver Guds folk kaldt for det åndelige Israel, som ved tro på Jesus Kristus har modtaget en åndelig omskærelse af hjertet. (Sammenlign med Kol. 2,11-12; Rom. 2,28-29; Gal. 3,6-9.28-29; 5,6; 6,15; Rom. 11,25; 1 Pet. 2,9-10). Den nye pagt med Kristus, vil gøre hvert eneste menneske til en ny skabning ved hans skabende magt. Ved profeten Jeremias blev dette forudsagt: „*...nej, dette er den pagt, jeg efter hine dage slutter med Israels hus, lyder det fra Herren: Jeg giver min lov i deres indre og skriver den på deres hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.*“ Jer. 31,31-33.

Som resultat heraf vil Guds folk altid opløfte hans lov: „*Og dragen vredes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd.*“ Åb. 12,17. (Den rene kvinde i profetierne symboliserer en ren menighed, og skøgen symboliserer en falden menighed - sammenlign med 2 Kor. 11,2; Ez. 16; Åb. 17; 18.)

Nu ved vi, hvad der er ment med de tre engles budskaber i Åbenbaringen 14:

1. De fortæller os, **at dommen, beslutningen angående vores evige liv, foregår i himlen nu.** (Vers 6-7).

2. De fortæller os, at protestantismen **også** er falden (vers 8) og ifølge Åb. 18,1-5 „*...er blevet bolig for demoner og tilhold for alskens urene ånder.*“ Engelen appellerer til enhver oprigtig kristen (Guds folk): „*Drag ud fra hende, mit folk! for at i ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager.*“ Åb. 18,4.

3. En seriøs og kærlig advarsel fra Gud til hele verden: **Alle, der vil tilbede pavedømmet og dets protestantiske, økumeniske billede og giver efter for søndagshelligholdelse imod bedre vidende, vil modtage dyrets mærke og som konsekvens lide evig død** (Åb. 14,9-11).

4. Vers 12 viser os en gruppe mennesker, som ikke modtager dyrets mærke. **De holder alle Guds bud** (også sabbatsbudet om den syvende dag; Apg. 7:38) og Jesus tro.

Kan du bestå i dommen?

Den første engel taler om Guds dom, som vil **foregå** i himmelen lige før Kristi genkomst (sammenlign med Dan. 7,9-12; 2 Kor. 5,10), for det må være besluttet for hans tilsynekomst, hvem der skal opstå til evigt liv og hvem af de levende, der skal forvandles ved hans tilsynekomst (1 Tess. 4,15-17; Johannes 5,27-29; Åbenbaring 20,5-6). Desuden taler Bibelen om en dom, som foregår i himmelen under de 1000 år **efter** Kristi genkomst, hvor alle de trofaste skal være med til at domme de ikke troende døde og de faldne engle (Dan. 7,22; 1 Kor. 6,2-3; Åbenbaring 20,4). Denne dom vil blive bekendtgjort og fuldbyrdet ved de ugudeliges opstandelse **efter** de 1000 år (Johannes 5,29; Åb. 20,7-15). De ti bud er den uforanderlige standard på Guds dommedag (Pred. 12,13-14; Åb. 11,18.19; Salm. 89,35; Matt. 7,21).

Det samme er reflekteret ved Jesu eksemplariske væremåde (Fil. 2,5; Romerbrevet 15,5) hvorom der står: „*At gøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mit indre.*“ Salm. 40,9. (Sammenlign med Johannes 6,38; 4,34; Salm. 40,7-9; Hebræer 10,9; Luk. 22,42).

Vi beder i Herrens bøn: „*Din vilje ske*“, men bliver Guds vilje en realitet i vores syndfulde liv? Bibelen siger: „*Synd er lovbrud*“ (1 Johannesbrev 3,4), og „*syndens løn er døden.*“ (Romerbrevet 6,23). Profeten siger også: „*Hvis en neger kunne skifte sin hud, en panter sine striber, så kunne I også gøre godt, I mestre i ond!*“ (Jer. 13,23; sammenlign med Rom. 7,24). Når vi ser på vore egne liv, forstår vi, at vi ikke ved egen hjælp kan flygte fra Guds dom og den deraf følgende evige død. Gud har imidlertid sørget for en udvej til alle dem, der har været under Satans slaveri. Denne **udvej**, som Guds kærlighed har skabt, er kaldt „**Jesus Kristus**“: „*Thi således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.*“ Johannes 3,16.

Golgata står som et minde om dette ubegribelige offer, som var nødvendigt for at sone overtrædelsen af Guds bud. Derfor kan vi ikke betragte synden som noget harmløst (Rom. 6,15 etc.). Guds nådesoffer er ikke et billigt offer. Det kræver dit samtykke og din fuldstændige overgivelse til Gud. Jesus siger: „*Jeg er vejen, sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.*“ Johannes 14,6. Ved sit liv har Jesus vist os vejen til Faderen og vejen til et evigt liv.

KUPON

For en af følgende bøger og/eller bibelkursus (sæt kryds)

Den store strid

Denne bog (551 sider, udgivet på 45 sprog) beskriver, hvordan Bibelen spreder lys over fortiden, nutiden og fremtiden.

Den kommende krise

Denne bog (70 sider) beskriver en alvorlig advarsel fra Bibelen mod at modtage dyrets mærke (Åb. 13,18), den faktiske betydning og resultatet for menneskene i endens tid.

Bibel Korrespondance Kursus

Dette nye kursus, som er gratis, har til hensigt at hjælpe dig skridt for skridt til at lære din Bibel bedre at kende. Bibelens profetier fortæller os med stor nøjagtighed om fortidens, nutidens og fremtidens verdensbegivenheder, politisk såvel som religiøst. (Gratis studie materiale!)

Navn: _____

Gade: _____

Post Nr. / by: _____

Denne kupon sendes direkte til udgiveren:
**Missionsgesellschaft zur Erhaltung und Förderung
 adventistischen Glaubensgutes e. V.
 Elstergasse 21, 13505 Berlin (Tyskland)**

Ingen yderligere omkostninger eller forpligtelser!

Hvordan kan vi modtage evigt liv gennem Kristus?
 Jesu svar i dag er det samme som dengang: „*hold budene ... og følg mig!*“ Matt. 19,17-21; sammenlign med 1 Pet. 2,21-25; Åb. 14,4.

At være Jesu disciple i dag betyder, at vi studerer Kristi liv, som det er nedskrevet i den hellige skrift (Joh. 5,39; 8,31.32), og at vi er lydige mod hans ord (Joh. 3,36; Heb. 5,8,9; 11,8 etc.; Jak. 4,7; Rom. 16,26). Helligånden vil bevirke den samme reaktion i os som på pinsefestens tid, da folket angrede deres synder og råbte: „*Hvad skal vi gøre?*“ Peters svar var: „*Omvend jer!*“ Ap.G. 2,37-38. I en anden anledning sagde han: „*Fat derfor et andet sind, og vend om, så jeres synder*

må blive udslættede.“ Ap.G. 3,19.

Guds lov er ligesom et spejl, der viser os vores besmittelse og synd (Rom. 4,15; 3,20; 7,7), som Jesus ønsker at vaske væk med sit sonende blod. Derved vækkes den menneskelige kærlighed som svar på Guds kærlighed. Jesus sagde, idet han talte om kvinden, der var en synder: „*Hendes mange synder er hende forladt, siden hun har elsket meget.*“ Luk. 7,47. „*Vi elsker, fordi han elskede os først... thi dette er (gengældt) kærlighed til Gud, at vi holder hans bud; i vores bud er ikke byrdefulde.*“ 1 Joh. 4,19; 5,3. I vores kærlighed til Kristus modtager vi kraft fra Gud til at vinde sejr over synd i vores liv. „*Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger! Og... Faderen... skal give jer en anden talsmand... sandhedens ånd.*“ Joh. 14,15-17. Kærligheden og styrken fra Helligånden, som vi har fået, gør det muligt for os at vinde sejr over synden på samme måde, som Jesus sejrede.

(Joh. 15,10; 1 Joh. 5,4-5; Åb. 3,21).

Gennem Jesus Kristus, Guds søns legemliggørelse (Fil. 2,5-8; Joh. 16,28) kan vi være sikre på, at Gud ved hvilken slags kraft, han må skænke os, for at gøre det muligt at opfylde Guds lovs krav og at modstå fristelser fra vores svage kødelige natur. „*Da nu børnene har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri, for at han ved sin død skulle gøre ham magtesløs, der har dødens væld, nemlig Djæveln, og udfri alle dem, som af frygt for døden hele deres liv havde levet i trældom...*

Derfor måtte han i ét og alt blive sine brodre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder.“ Heb. 2,14-18.

Vi kan kun modtage denne kraft, som kan sejre over synd, hvis vi tror (Joh. 6,28-29) på Jesu eksemplariske retfærdighed (et syndfrit liv i en falden natur, sammenlign med Rom. 8,3; Heb. 4,15), og når vi i tro tager imod hans offer i vort sted (Joh. 3,16; 1,29).

„Flygt for Livet!“
 1 Moseboken 19,17

”Så meget mere fast står profeternes tale for os, og den gør I ret i at være opmærksomme på som på en lampe, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen bryder frem, og morgensjernen stiger op i jeres hjerter.” 2 Petersbrev 1,19

”I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig.” Johannes 5,39

”Disse jøder var mere imødekommende end jøderne i Thessalonika, de modtog ordet med megen velvilje og granskede dagligt Skrifterne for at se, om det forholdt sig sådan.” Apostlenes Gerninger 17,11

„Ringagt ikke profetisk tale, prøv alt, hold fast ved det gode! Hold jer fra det onde i enhver skikkelse! Men han selv fredens Gud, helliggøre jer helt og fuldt, og måtte dog jeres ånd og sjæl og legeme bevares helt og holdent og uden dadel ved vor Herres Jesu Kristi komme! Trofast er han, som kalder jer, han vil også gøre det. ... Jeg besværges jer ved Herren at lade dette brev oplæse for alle brødrene.” 1 Tessaloniker 5,20-23.27

Jesu døde ikke for sine egne synder. Vi læser: „*Lad jer forsones med Gud! Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.*“ 2 Kor. 5,20.21 (sammenlign med 1 Joh. 3,5; Joh. 8,46). Det betyder, at vi angår vores uretfærdighed, vedkender den og vender os fra synd (overtrædelse af Guds bud) og adlyder ham. (Ord. 28,13; 1 Joh. 1,6-10; 2,4; 3,3-10; 1 Pet. 2,21; Matt. 10,34-39).

Tro og anger er gaver fra Gud til dem, som søger dem af et oprigtigt hjerte. Gud vil ved sin Helligånd give os begge dele, når som helst vi giver ham en anledning til det. Tro er resultatet af forkyndelse og et studium af Guds ord (Rom. 10,17). Jesus sagde: „*I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, der vidner om mig.*“ (Joh. 5,39; sammenlign med Luk. 24,25-27; Joh. 2,22; Rom. 16,26; Ap.G. 17,11.12).

Studiet af guddommelige profetier, der er gået nøjagtigt i opfyldelse (vedrørende den forudsagte verdenshistorie og Guds Søns tilsynkomst), vil styrke vor tro på den guddommelige frelsesplan ved Jesus Kristus og lægge en sikker grundvold også for fremtidige begivenheder. (2 Pet. 1,19-21). Når vi oprigtigt studerer Guds ord, er vi lovet en usynlig guddommelig lærer: „*Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer ... han skal vejlede jer til hele sandheden ... dit ord er sandhed.*“ Joh. 14,26; 16,13; 17,17. De, der trods bedre vidende fornægter Guds tilbud om nåde og ikke lytter til sandhedens ord eller læser det og prøver det, vil ikke modtage den frelsende kraft af tro fra Gud. De vil til sidst høre til dem, der for evigt er fortabt. (Jer. 6,17-19; 9,12-15; Hos. 4,6).

„*Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet!*“ Jak. 1,5. Jesus fortæller os: „*Bed, så skal der gives jer... Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres Fader, som er i Himlene, give gode gaver til dem, som beder ham!*“ Matt. 7,7.11. Så lad os bede som David: „*Skab mig, o Gud, et rent hjerte, giv en ny, en stadig ånd i mit indre.*“ Salm. 51,12 (Sammenlign med Salm. 139,23-24).

Alle, der ærligt tror og beder, vil opleve erfaringen: „*Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft!*“ Fil. 4,13.

Kun når vi følger Jesus af et oprigtigt hjerte, og når vi stoler på ham som vores levende frelser, kan vi udvikle en karakter som hans og derved blive beredt til hans genkomst. „*Dette er den pagt, som jeg i dagene herefter vil oprette med dem; siger han: 'Jeg vil give mine love i deres hjerter, og jeg vil skrive dem i deres sind.'*“ Heb. 10,16. (Sammenlign med Jer. 31,33).

Husker du, at menneskets lydighed blev prøvet med en frugt i Edens have (træet til kundskab om godt og ondt - 1 Mos. 2,16-17)? I de sidste dage af vor tid vil menneskets lydighed igen blive prøvet med et specielt bud fra Gud (Jak. 2,10). Den forførende slange spurgte: „*Har Gud virkelig sagt...?*“

Hvilke katastrofale konsekvenser måtte menneskeheden ikke høste af denne ulydighed?! (1 Mos. 3) I vor tid har Guds ærkefjende igen sæt tvivl i menneskenes hjerter om et tydeligt bud fra Gud ved at foreslå: „*Tager Gud det virkelig så alvorligt med syvendedagssabbaten?*“

Når det bliver opdaget at søndags helligholdelse ikke er andet end et menneskeskabt bud, må vi huske på Jesu ord: „*Med rette har Esajas profeteret om jer hyklere ... Det er forgæves, de dyrker mig, når de fører lærdomme, som kun er menneskebud. I sætter Guds bud til side og holder fast ved menneskers overlævering.*“ Mark. 7,6-9. Gennem sin profet Ezekiel har Gud formanet sit folk: „*Følg ikke eders fædres anordninger; hold ikke deres lovbud (tradition) og gør eder ikke urene ved deres afgudsbilleder. Jeg Herren, er eders Gud! Følg mine anordninger og tag vare på at holde mine lovbud; hold mine sabbater hellige, så de bliver et tegn mellem mig og eder, at det må kendes, at jeg, Herren, er eders Gud.*“ Ez. 20,18-20; Jer. 9,12.13.

Menneskebud og deres traditioner frigør os ikke for kristne principper: „*Man bør adlyde Gud mere end mennesker.*“ Ap.G. 5,29; 4,19.

Hvad vil din beslutning være - Herrens sabbat eller den pavelige søndag? (Jer. 10,2; 1 Kong. 18,21; 1 Sam. 15,22.23).

Helligånden formaner os: „*I dag, når I hører hans røst, så forhærd ikke eders hjerter! Thi den, som er gået ind til hans hvile, har opnået at hvile fra sine gerninger, ligesom Gud fra sine. Lad os derfor stræbe efter at gå ind til den hvile (sabbaten), for at ingen skal falde som de og blive et lignende eksempel på ulydighed.*“ Heb. 4,7.10-11.

Kun de vil blive udfriet og frelst, om hvem Bibelen siger: „*Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og Jesu tro.*“ Åb. 14,12.

Forførelige plager og domme vil snart falde over de mennesker, som har modtaget dyrets mærke, navnet eller tallet på dyret, eller som tilbeder dyret og dets billede (som underkaster sig en antikristelig religiøs-politisk autoritet), og som ved disse gerninger, har taget et klart standpunkt mod Guds vilje og advarsel (Åb. 13,16-18; 14,9-11; 16,2; 18; 19,19-21).

Dette budskab om dommens time, får måske nogen til at frygte. Men i virkeligheden er det et budskab om frelse - et budskab fra en kærlig Gud, „*der ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skal nå til omvendelse.*“ (2 Pet. 3,9).

Ethvert ærligt menneske vil erfare at: „*Herrens frygt er kundskabens begyndelse.*“ Ord. 1,7. (Sammenlign med Luk. 12,4.5; 2 Mose 20,20). Frygt bliver kun vakt af synden. (Se 1 Mose 3,10.11). Efter vi har modtaget tilgivelse ved Guds kærlighed i Jesus Kristus, vil vi imidlertid erfare, at „*frygt er ikke i kærligheden, men den fuldkomne kærlighed driver frygten ud... den, der frygter, er ikke blevet fuldkommet i kærligheden. Vi elsker, fordi han elskede os først.*“ 1 Joh. 4,18-19.

Følelsen af at være fortabt bliver forandret til en forsikring om frelse, og frygten for Gud forvandles til respekt og kærlighed. Håbløsheden bliver forandret til målbevidsthed, og generel frygt til en lykkelig forventning om et guddommeligt løftes opfyldelse. Guds tilbud og tiden til anger og omvendelse vil kun vare en kort tid endnu. Brug denne tid til alvorligt at gennemgå din egen tilstand og vende om, da nådetiden snart vil slutte, før Kristus kommer igen. Tidernes tegn fortæller os, at vi er i den sidste time af denne verdens historie!

„Men Herrens dag skal komme som en tyv; da skal himlene forgå med brag, og elementerne skal komme i brand og opløses, og jorden og alt menneskeværk på den skal brændes op... stræb efter at komme til at stå uplettede og dadelfri for ham i fred.“ 2 Pet. 3,10.14 (Sammenlign med Es. 55,6-9; Mal. 3,18; 4,1-3).

„Enden på sagen, når alt er hørt, er: frygt Gud og hold hans bud! Thi det bør hvert menneske gøre. Thi hver en gerning bringer Gud for retten, når han dommer alt, hvad der er skjult, være sig godt eller ondt.“ Præd. 12,13.14.

